

RZECZPOSPOLITA POLSKA
MINISTER FINANSÓW
PR/0310/1072/AWA/11/10201BMI9

Warszawa, dnia 22 lipca 2011 r.

Pan
Piotr Zientarski
Przewodniczący
Komisji Ustawodawczej
Senat Rzeczypospolitej Polskiej

Dot. BPS/KU-034/1266-3/11

Szanowny Panie Przewodniczący,

W związku z pismem z dnia 8 lipca br. nr Dot. BPS/KU-034/1266-3/11, w sprawie ustawy o zmianie ustawy o opłatach w sprawach karnych (druk senacki nr 1266) zgłaszam następujące uwagi:

1. Projektowany przepis art. 20 b ust. 3 nie precyzuje, jakiej konkretnej grupy pracowniczej, wskazanej w art. 5 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 2011 r. Nr 79, poz. 431), ma dotyczyć kwota bazowa.

Należy zauważyć, że w art. 13 ust. 1 ustawy budżetowej na rok 2011 z dnia 20 stycznia 2011 r. (Dz. U. Nr 29, poz. 150) występują trzy kwoty bazowe dla osób, o których mowa w art. 5 pkt 1 lit. a ww. ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r., tj.:

- 1.766,46 zł dla osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe,
- 1.523,29 zł dla członków Krajowej Izby Odwoławczej przy Prezesie Urzędu Zamówień Publicznych,
- 1.873,84 zł dla pozostałych osób.

Ponadto zgodnie z art. 4 ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw kwoty bazowe waloryzowane są corocznie średniorocznym wskaźnikiem wzrostu wynagrodzeń – który może być różny dla poszczególnych grup pracowników. Dodatkowo należy wskazać, że średnioroczny wskaźnik wzrostu wynagrodzeń jest corocznie przedmiotem negocjacji w ramach Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych.

Taka propozycja przepisu nie uwzględnia zatem przewidzianych w ustawie o podatku od towarów i usług konstrukcji zwolnień podmiotowych od tego podatku, umożliwiających niektórym podatnikom, u których wartość sprzedaży opodatkowanej (wartość świadczonych usług) nie przekroczyła limitu obrotów określonego w przepisach tej ustawy, korzystanie ze zwolnienia od tego podatku. Zwolnieni podmiotowo podatnicy podatku od towarów i usług nie są obowiązani do opodatkowania dokonywanych przez siebie czynności oraz rozliczania podatku od towarów i usług. Dlatego też powiększanie wynagrodzenia także tych biegłych o kwotę podatku od towarów i usług byłoby bezzasadne. Wobec powyższego proponuje się w art. 1 pkt 2 projektu ustawy o zmianie ustawy o opłatach w sprawach karnych, w dodawanym art. 20g po ust. 3 dodanie ust. 4 w brzmieniu:

„4. Przepis ust. 3 nie ma zastosowania do podatników, którzy zgodnie z art. 113 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.) są zwolnieni od podatku od towarów i usług”.

4. W projektowanym art. 20 f ust.1 należy rozważyć odwołanie do projektowanego art. 20a ust. 2, a następnie wykreślić ust. 2. W takiej sytuacji nie zostanie powtórzony ten sam przepis.

Jednocześnie powstaje wątpliwość, czy w świetle projektowanych przepisów art. 20 f ust. 1 i art. 20 h biegłym przysługiwało będzie również wynagrodzenie za utracony zarobek lub dochód, w przypadku, gdy otrzyma on od sądu wynagrodzenie za wykonaną pracę, o którym mowa w projektowanym art. 20g ust. 1.

5. Projektowany art. 2 *ustawy o zmianie ustawy o opłatach w sprawach karnych* przewiduje utratę mocy dekretu z dnia 26 października 1950 r. o należnościach świadków, biegłych i stron w postępowaniu sądowym (Dz. U. Nr 49, poz. 445, z późn. zm.). Ponadto utrata mocy ww. dekretu spowoduje także utratę mocy przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 10 ust. 3 i art. 16 dekretu. Powyższe przepisy mają zastosowanie w sprawach podatkowych. Stosownie bowiem do treści przepisu art. 265 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.) do kosztów postępowania zalicza się koszty podróży i inne należności świadków, biegłych i tłumaczy, ustalone zgodnie z przepisami o należnościach świadków i biegłych w postępowaniu sądowym. Uchylenie ww. dekretu oznacza konieczność dokonania zmiany w art. 265 § 1 pkt 1 ustawy - Ordynacja podatkowa polegającej na wskazaniu przepisów właściwej procedury sądowej (karnej lub cywilnej), które będą mieć zastosowanie w sprawach podatkowych. Ten sam problem powstaje na gruncie przepisów K.p.a w związku z treścią art.

do roku 2009 w §303 w części 15, rozdziale 75502 wydatki te wzrosły o 6,04 %, natomiast wykonanie w § 303 w roku 2010 było o około 9, 5 % niższe od pierwotnego zakładanego planu na ten rok.

Uwzględniając, iż wobec Rzeczypospolitej Polskiej skierowano zalecenia, o których mowa w art. 126 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w zakresie procedury nadmiernego deficytu, należy mieć na uwadze konieczność ograniczania przygotowywania propozycji generujących nowe wydatki z budżetu państwa i podejmowanie działań ukierunkowanych na optymalne rozwiązania pozwalające na ograniczanie wydatków budżetowych. Realizacji tego zalecenia służy m.in. art. 112 a ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych zgodnie z którym, „Kwota wydatków budżetu państwa na zadania publiczne nie może być większa niż kwota środków planowanych na ich realizację w roku poprzednim powiększona w stopniu odpowiadającym prognozie średniorocznego wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych na dany rok budżetowy, przyjętego w założeniach stanowiących podstawę do prac na projektem ustawy budżetowej, zgodnie z ustawą z dnia 6 lipca 2001 r. o Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych i wojewódzkich komisjach dialogu społecznego (Dz.U. Nr 100, poz. 1080, z późn. zm.), powiększonego o punkt procentowy”. W związku z powyższym należy rozważyć wprowadzenie takich rozwiązań, które nie tylko dostosują system prawa do rozstrzygnięcia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 22 marca 2011 r. (sygn. akt SK 13/08), ale które również pozwolą na ograniczenie wydatków budżetu państwa. Ujednoczenie wysokości należności przysługujących świadkom i biegłym w sprawach karnych i cywilnych, winno zatem odbyć się nie tylko w drodze zmian w ustawie z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223, z późn. zm.) ale również poprzez wprowadzenie odpowiednich zmian w ustawie z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594, z późn. zm.), które oprócz skutku zrównania uprawnień uczestników postępowania cywilnego i karnego nie będzie wiązało się z ryzykiem nadmiernego wzrostu wydatków budżetowych.

Należy bowiem zauważyć, iż regulacje w zakresie określania wysokości kosztów przeprowadzania dowodów z opinii biegłych w postępowaniu sądowym oraz należności świadków mają znaczenie z punktu widzenia wysokości wydatków budżetu państwa.

7. W uzasadnieniu do projektu, na stronie 2 w pkt 2.2., zawarto błędne odniesienie do art. 62 ust. 2 Konstytucji.

Kopia a/a

5

Z powołania Ministra Finansów
DYREKTOR GENERALNY
Elżbieta Markowska

